

משתתפים בהסרמת סרט עלילתי ישראלי או נפלו על גבעה 24

המארחת: רבקה זיו, פתחה את הבית המפואר בתל-מונד למטריטים, הופיעה בסרט כמארחת מלבבת, כפי שהיא נוהגת כל יום.

הבמאי: תורולד דיקינסון (בחולצה הלבנה) לא נרתע מהחום וזהט מנורות הקשת, ביים בעירנות מערכה אחר מערכה של גבעה 24.

הניצבים: שניים מבין המאות שהופיעו בגבעה 24 כניצבים. תפקידם היה לשכשך כמה דקות בברירת השחייה רחבת הידיים.

זיווה: לניצבת זיווה היה תפקיד לא-רשמי: כל פעם שקפצה לבריכה, עוודה את השחקנים המיועדים, היסחה דעתם לשניות מספר.

פיטר פריי, מבמאי הקאמרי, סבר אחרת, הזמין החורף את חייה למבחן סרטים אצל חברת זיקאור שהתעתדה להסריט סרט עלילתי ישראלי, המתרחש בימי מלחמת העצמאות, גבעה 24 איננה טונה.

ד"ר אירי כמאבק. חייה שהשתתפה בסרטון טלביזיה אמריקאי כרבקה אמנו ("היה תענוג לרכב על הגמל") עמדה בשני מבחני הקולנוע (עם מועמדים שונים לתפקידים ראשיים) בהצלחה, קיבלה את תפקיד האשה העיקרית בסרט.

כמרים מזרחי היא מעלה מעפילים וכי בשת את לבו של סוכן בולשת בריטי (ב"סרט: השחקן האנגלי אדוארד מהלר), ה"מתגייס, בגללה ובגלל דמו האירי, בסופו של מאבק, לצה"ל.

שלא כארבעה גיבורי הסרט הנופלים בקרב חזרה מרים מזרחי כל יום לתל"אביב מאתרי הצילום בחיפה, עוספיה או האולפן בהרצליה.

כי משך ששה שבועות ההסרטה לא יכלה חייה להשתחרר מתפקידיה בהצגות הקאמרי השתתפה ערב ערב ב אנשי ריב ובנאסר אל-דין, אחרי או לפני שעות משחק מייגעות תחת אורן הלוהט של מנורות הקשת (18 אלף ח"ט).

יותר ופחות. חייה, שעבדה משך ארבעים ימות ההסרטה של המערכות בהן היא משתתפת, לעתים עד עשרים שעות ביום, הסיקה שתי מסקנות מניסיונה זה. הראשונה: "לאדם יש יותר כוח משנדמה לו".

המסקנה השנייה, שלא באה מפיה של חייה, אישרה כי יש לה יותר כשרון משנדמה לה. כשרון הבא למלוא ביטוי בה בעת פניה ובמשחק עיניה בשעת הופעתה הקולנועית.

המסקנה השנייה, כפי שהיא באה מפיה של חייה, נימקה את ההתרגשות שתקפה אותה לפני כל התחלת הסרטה. אמרה היא: "כל שחקן מתרגש, ככל שהוא מנסה יותר הוא רואה יותר שהוא יודע פחות וה"חוצאה: הוא מתרגש יותר לקראת תפקידו".

השינוי היחיד. אם חייה התרגשה ב"הופעותיה הקולנועיות הרי לא השתנתה בגללן. גם כימי ההסרטה הדוחקים בחיפה לא שכחה לבקר את משפחתה החיטאית (אמא, אבא פקיד, אח תלמיד משפטים, אחות תלמידת גמנסיה), לתרם לפחות שעה קלה למפלגתה, כמחתימה על עצומת השלום, מפיצת שבועון המפלגה, שמא..."

בשטח אחד השתנתה שחקנית הקולנוע חייה הררית בכל זאת: היו אלה שערוותיה שוכו בצבע נחושת במקום צבען השחור המקורי, כדי לא להופיע שחורות מדי לכשתוקרנה על הבד.

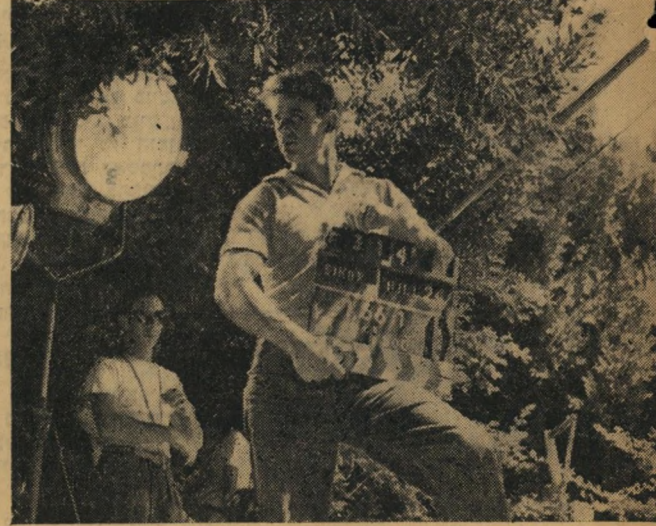
* משתתפת אחרת בגבעה 24, כנערה דורית: זמרת שושנה דמארי.

נאצי והפלמחניק: מפקד הכיתה המצרי (שחקן התיאטרון עזריה רפפורט) רצה לטייל רימוץ, שאת נצרתו הוא עוד מחזיק בין שיניו, כשנפגש לידו של הפלמחניק שחקן התיאטרון הקאמרי אריה לביא. כנראה היה לו ברור שהפלמחניק יגדה מוקדם או כמאוחר את האמת: המ"כ המצרי הוא נאצי שהתנדב להלחם ביהודים.

השחקן: לקראת הופעתו אופר שחקן הבמה האמריקאי מייקל וייגר לשעבר קרייך תחנת השידור האנגלית של ההגנה, בצבע של עגבניה אפוייה. עליידי המאפך רוני שכיטה אותו בצבע זה מכף רגל ועד ראש.

אותות: הלוח שבידו נשא את שם הסרט, מספר המערכה והקטע שר לעורך הסרט לנודא מקומו של כל צילום שהסריטה המצלמה, חלקי הארץ, מאבאר-שבע עד לחיפה ומתל-מונד ועד להרצליה.